

[Lone Dybkjær]

Fru Charlotte Antonsen fremturer med, at vi vil sidde med ved bordet med WEU og være med i diskussionerne. Det er præcis det, folket ikke har villet at Danmark gjorde. Det gjorde vi i forvejen, og folket ville gerne have, at vi tog stilling. Det ville ikke have, at vi sad med ved bordet, for det ville vide, hvad vi mente om denne sag.

Så sagde fru Charlotte Antonsen: Vi vil sidde der, så vi kan følge udviklingen og sådan noget. Men Venstre vil ikke sige, hvad Venstre vil, Venstre vil ikke sige, om det vil have værnepligt, Venstre vil ikke sige, om det vil have en unionshær, Venstre vil ikke sige, om det vil have atomvåben. Venstre vil bare sidde med ved bordet, og så skal man nok finde en eller anden løsning. Det var lige præcis det, der gjorde, at Maastricht faldt, og det er lige præcis det, der vil gøre, at tingene falder igen, hvis man fortsætter på den facon, for folk var utrygge ved, hvad der eventuelt kunne ske.

På samme måde sagde fru Charlotte Antonsen, at det er tabubelagt at snakke om Østeuropa. Det er ikke tabubelagt. Vi snakker alle sammen om Østeuropa. Hvad vil Venstre? Hvad er det, Venstre vil med de institutionelle ændringer? Der kommer overhovedet ikke nogen forslag fra Venstre, andet end at vi endelig må snakke om det. Lad os dog få nogle bud på bordet på, hvad det er, Venstre vil med alt det her! Så kunne vi måske komme lidt videre i debatten. Det er jo ikke nok bare at ville tale om Østeuropa eller ville tale om WEU; det er at stikke hovedet i busken ikke at fortælle, hvad det er, Venstre vil med det fremtidige europæiske forsvar, så vi kunne få en ordentlig diskussion.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Nu er det ikke, fordi jeg skal forsvare fru Charlotte Antonsen, for det kan hun såmænd sagtens selv klare, men jeg er nødt til at anholde, at fru Lone Dybkjær sagde, at det netop var Vestunionen, der fik folk til at stemme nej til Maastricht-Traktaten. Hvor ved fru Lone Dybkjær det fra? Der var mange begrundelser for, at folk stemte nej til Maastricht-Traktaten dengang. De fik en ærlig mulighed for at sige nej til Maastricht-Traktaten, og min og Fremskridtspartiets vurdering er, at det var den politiske union, altså hele den overbygning med

sådan en gang centralstyring, som man havde lagt op til, som fik folk til at stemme nej.

Fru Lone Dybkjær har ret i at spørge, hvad Vestunionen er efter 1998, og hvad det er for en militær dimension, man ønsker i Den Europæiske Union. Det er ikke endeligt bekræftet fra nogen side, for det eneste, der står, er, at det skal op på regeringskonferencen i 1996, og så vidt jeg er orienteret, er vi på nuværende tidspunkt kun nået til 1994.

Fru Charlotte Antonsen står her på Venstres vegne og siger, at det er meget vigtigt for de østeuropæiske lande at komme med i Unionen. Det kan jeg måske principielt være enig i, men når fru Charlotte Antonsen siger, at de jo kan starte med den politiske union, tror jeg, at det ville være lige akkurat den mest tåbelige måde overhovedet at starte på.

Lad dem da starte med en ordentlig fri handel, således at de får mulighed for at oparbejde deres økonomi, deres selvstændighed og deres selvrespekt. Det er det, der mangler i de østeuropæiske lande, og det aner de ikke hvordan de skal få gjort. Der kan vi hjælpe dem, men det ligger under det indre marked og er altså ikke den politiske union.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Til fru Lilli Gyldenkilde og også til fru Lone Dybkjær: Noget af det, der er problemet med hensyn til vores diskussion om at indlemme Østeuropa i unionen – Polen og Ungarn har som bekendt søgt – er, at vi ikke tør tage den åbne diskussion, som hr. Ove Fich startede i Politiken for 2 uger siden om, at det f.eks. betyder behov for flere flertalsafgørelser – for at komme med et konkret eksempel. Det er jo åbenbart for enhver, at hvis vi skal have mange nye lande med i Unionen, kan vi ikke få Unionen til at fungere, som den fungerede med 12 lande, og det er den debat, vi gerne vil åbne; vi har også ved andre lejligheder nævnt andre konkrete ting, som man må diskutere.

Vi skal have en åben debat, vi skal ikke have tabuer, og vi skal ikke se skræmte ud, hver gang vi taler om, at vi må have ændringer, fordi de østeuropæiske lande skal med. Det var budskabet og ikke noget om, at debatten var spild af tid; men vi mener, at regeringen i denne sag stikker hovedet i busken.